

— Eram în vitrina magazinului, la negustor. Într-o zi, a venit bunica și-a adus păpușa, s-o dreagă stăpânul nostru. Păpușa gemea: „Vai! piciorușul meu...” Mie și celorlalte jucării ni s-a făcut milă de ea și am luat-o lângă noi. Eu i-am șters lacrimile. Ne-a povestit tot, plângând...

Octav își îngropase obrăjorul în palme. Lacrimile se adunau în gene, se risipeau. Soldatul de plumb se apropie de el și începu să-l mângâie.

— Lasă, nu-i nimic.

— Măine, să mergem la ea, s-o rog să mă ierte. S-o rogi și tu, soldat de plumb!

— Am s-o rog, și... lasă, nu-i nimic. Dar să nu mai chinui jucăriile. Noi vă petrecem și vă luminăm copilăria, cu jocurile, cu năzdrăvăniile noastre. Trecem de la copil la copil și vă iubim pe toți, ăsta-i rostul nostru. Când sunteți bolnavi, ne adunăm noaptea și ne rugam pentru voi. Când sunteți sănătoși, ne bucurăm și ne strângem în fiecare zori de zi, să *închipuim*² jocuri noi pentru copii.

(1) să închipuim = (aici) să inventăm.

Isprava duhului roșcovan

Când a fost adus în casa în care oamenii râd mult și oferă farfurioare cu lapte, era o înserare de *primăvară crudă*¹.

Cineva îl legănase în cărucior, alături de o păpușă, pe străzi cu umbră, cu animale uriașe...

Ascunsă sub păturică, păpușa cu gene mari era cuminte și blondă. El îi miroșise pantofii *minusculi*², îi pipăise ciorapii albi cu lăbuța și o chemase, scurt: „ham” s-o întrebe ceva.

Dar un glas mic îl certase fără ne-caz:

— Mă botișor de lapte, s-o lași în pace pe Miss, că ne certăm!

O palmă trandafirie de copil se ridicase ca un avertisment, lângă păturică. El o privise speriat. Știa, acum, că păpușa e Miss și aflase că după păturica căruciorului e o palmă mică și albă, care o apără.

(1) *primăvară crudă* = *primăvară timpurie*;
(2) *minusculi* = foarte mici.

El a simțit c-o urăște pe cucoa-
na mică și *simandicoasă*¹ de sub
păturică. Ca să nu-i muște pantoful
strălucitor, cât un degetar, și-a smu-
cit capul într-o parte. Într-un final, a
adormit cu botul pe labe, strâns sub
batista care-l acoperise tot.

Se deșteptase pe o masă,
înconjurat de figuri mirate. Căru-
ciorul cu Miss dispăruse. Rămăse-
seră lângă el numai surorile blonde
și apăruseră, neașteptat, câteva fi-
guri cu priviri la fel de mirate și de
învăluitoare.

Un domn, pe care una dintre
surori îl chemase „bunicule”, îl atinse
cu degetul pe vârful botului:

— Cuțule!

A înțeles că era o dezmiardare.
Gestul să-i apese botul cu un deget
aspru, însă, nu i-a plăcut. *Indispus*²,
l-a lovit cu lăbuța peste mână și a
strănutat.

(1) *simandicoasă* = care are pretenții mari;

(2) *indispus* = care nu e bine dispus; supărat.

Toți au râs. Cea mai mică dintre surori se întristase, fără veste.

— Mamă, Cuțu are guturai!

Cuțu a privit-o lung, surprins că păpușa care vorbise nu înțelesese de ce strănutase el și a mârâit, descoperind în colțul gurii câțiva dinți albi și mici ca de șoarece.

— Mârâie, mamă, s-a bucurat, bătând din palme, cea mai mare dintre surori.

Era o descoperire într-adevăr senzațională, pentru capul frumos și blond al fetei. Cuțu, pe care și-l alesese ea, nu era un simplu pumn de carne cu ochi, bun să-i faci fundă la gât și să-l așezi, bibelou, pe o etajeră.

Cuțu mârâise, era nervos, dovedise, arătându-și colții – că poate să fie „câine rău”.

Despre el, tata n-ar fi putut să spună ca despre unchiul Vlad, musafirul lor duminical, că e un ins fără personalitate...

— Să vezi că o să se facă rău, prezis bunicul.

— Numai să nu strice prin casă.